

Voor alle geweldige leraren die ik heb gehad; bedankt voor jullie geduld.

ISBN 978 90 00 35782 6

ISBN 978 90 00 35783 3 (e-book)

NUR 283/332

© 2018 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 97, 3990 DB Houten

Oorspronkelijke titel: *400 Minutes of Danger*

Oorspronkelijke uitgave: © Jack Heath, 2016

First published by Scholastic Australia Pty Limited in 2016.

This edition published under license from Scholastic Australia Pty Limited.

www.de-leukste-kinderboeken.nl

Tekst: Jack Heath

Vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Opmaak binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

INHOUD

GLETSJER 7

TOPSNELHEID 25

ZINKEND SCHIP 43

MEGAMUG 62

ACHTER HET HEK 82

IJZEREN WIL 102

PERS 121

MOORDMACHINE 141

NACHTMERRIE 164

HET EILAND 184

GLETSJER

Nika's vingers gleden weg over het ijs, en plotseling viel ze.

40:00

Het touw zou haar niet redden. Het dichtstbijzijnde bevestigingspunt was veel te ver onder haar. Ze zou vallen totdat het touw straktrok, en daarna zou ze zijdelings tegen de ijswand slaan. Zelfs als ze de klap overleefde, zou ze met gebroken armen en benen nooit verder omlaag kunnen klimmen.

Wanhopig stak ze een hand uit...

...en wist een smalle spleet in de gletsjer te grijpen.

39:50

'Oeffff!' Haar schouder kreeg een pijnlijke schok te verwerken, maar ze liet niet los. Aan één hand bungelde ze honderden meters boven de grond.

Nika vond ook met haar andere hand houvast en blies haar adem uit. Voor haar mond verscheen een wolkje.

Ze was onvoorzichtig geweest. Ze was te ver boven haar laatste ankerpunt geklommen. Dat zou haar niet nog eens gebeuren.

Ze tastte naar haar gordel en maakte nog een zeke-ring in het ijs, waar ze het touw doorheen legde. Nika gaf er een flinke ruk aan om te testen of het stevig vast-

zat en haakte daarna haar klimtouw eraan vast. Ze zekerde het en liet toen los.

Touw en anker hielden haar gewicht. Ze viel niet te pletter. Met beide voeten stond ze plat tegen de gletsjer en terwijl ze haar armen strekte, keek ze naar het landschap achter haar.

38:00

Ze was in het noorden van Pakistan. Het dorpje onder haar was heel klein; er woonden meer geiten dan mensen. Ze had verwacht andere toeristen tegen te komen, andere klimmers, maar er was helemaal niemand geweest. De dichtstbijzijnde stad lag bijna honderd kilometer verderop. Daar waren haar ouders gestationeerd. Ze werkten voor Artsen zonder Grenzen en probeerden een akelige bacteriële epidemie onder controle te krijgen.

Vanaf het dorpje was het ongeveer een uur lopen naar de voet van de enorme ijsmassa, die zich met ongeveer drie centimeter per jaar verplaatste. Over een miljoen jaar zou de gletsjer het dorp van de kaart vegen.

Aanvankelijk had ze zich niet erg op haar gemak gevoeld in het dorpje, dat niet eens een naam had. Er waren alleen maar gammele hutjes, en die stonden veel te ver uit elkaar.

Na een paar nachten was ze echter gewend geraakt aan de stilte en de zuivere lucht: geen benzinedampen, geen vuilniszakken, geen desinfecterende middelen. Als ze weer in de stad terugkwam, zou ze het daar waarschijnlijk vreselijk druk en benauwd vinden.

Haar tenen waren koud. Toen ze omlaagkeek, zag ze dat haar schoenen nat waren. Was het soms gaan regenen?

Nee. Ze duwde haar handschoen even tegen de gletsjer en wreef daarna met haar vingers over elkaar. Het ijs was nat.

Dat was raar. Het was een koude, bewolkte dag aan het begin van de winter. Waarom zou het ijs smelten?

Nika voelde aan het ijs boven de spleet. Daar was het droog en poederachtig. Het ijs smolt niet. Er sijpelde water via de spleet naar buiten.

Ze hapte naar adem. Als het ijs binnen in de gletsjer gesmolten was, en de korst was dun genoeg om het door te laten...

...dan klom Nika op een soort gigantische eierschaal. Elk moment kon het ijs onder de druk bezwijken en in stukken breken. Zij zou te pletter vallen, en haar lichaam zou door miljoenen liters water worden meege-sleurd.

En het was nog veel erger. Het dorpje lag iets lager dan de monding van de gletsjer. Als het ijs brak, zou het water met grote kracht het dorpje in stromen en alle gammele hutjes wegvagen. De kinderen met wie ze had gevoetbald, hun door de zon gebruinte ouders die haar zo vriendelijk hadden ontvangen: allemaal zouden ze sterven.

Niet in paniek raken, zei Nika tegen zichzelf. Deze gletsjer ligt hier al miljoenen jaren. Hoe groot is de kans dat hij vandaag naar beneden zal komen?

Nu ze er echter op gepitst was, kon ze achter het ijs

iets horen kraken. Ze moest afdalen. Nu meteen.

37:00

Ze tuurde omlaag. Ze zat flink hoog. Eigenlijk was het haar plan geweest om te gaan basejumperen; er zat een parachute in haar rugzak. Naar de top klimmen zou echter nog zeker een paar uur kosten.

Abseilen zou sneller gaan. Daarbij liep je in horizontale positie achteruit over de gletsjer naar beneden, terwijl je je vasthield aan het touw. Het ging vaak sneller en gemakkelijker dan klimmen.

Haar touw zat echter nog verankerd vlak bij de monding van de gletsjer. Als Nika hiervandaan abseilde, zou het touw lang voor ze beneden was opraken. Voor dat ze begon met abseilen moest ze over het glibberige ijs naar het volgende anker klimmen.

Ze had meer touw mee moeten nemen. Ze had iemand uit het dorp mee moeten brengen voor de veiligheid. 'Stom,' mompelde ze.

36:45

Nika haakte haar touw los van de zekering die ze in de spleet had bevestigd. Normaal gesproken zou ze het anker meenemen; ze hield er niet van materiaal te laten slingeren en sporen van haar aanwezigheid in de natuur achter te laten. Maar stel dat ze door het anker los te trekken het ijs nog verder zou destabiliseren. Dat risico wilde ze niet lopen.

36:30

Nika strekte één been omlaag, op zoek naar een steunpunt. Omlaag klimmen was altijd lastiger dan naar boven gaan, omdat je niet kon zien waar je naartoe ging. Bovendien waren er tijdens haar klim plekken geweest waar ze van een min of meer vlak stukje omhoog had moeten springen om zich met haar han-

den aan het ijs vast te grijpen. Je laten vallen was veel gevaarlijker dan omhoogspringen, maar daar had ze zich op dat moment geen zorgen over gemaakt.

‘Gewoon geconcentreerd blijven,’ zei ze tegen zichzelf.

Opnieuw kraakte het ijs.

Ze vond grip, zette gewicht op haar voet en begon aan de lange tocht terug over de gletsjer. Af en toe gleed er een hand of een voet weg, en dan raakte ze uit balans. Een paar keer moest ze zich met bonkend hart aan het ijs vastgrijpen. Door het sijpelende water werd ze erg nat en koud, en haar handschoenen leken wel onder de olie te zitten.

Tegen de tijd dat ze bij haar standplaats aankwam, had ze het hele touw terugveroverd. Ze haalde het door en zette haar voeten stevig tegen het ijs, klaar voor de abseil.

Nika ging in het touw hangen en begon toen over het gladde oppervlak van de gletsjer naar beneden te lopen. Geroutineerd maakte ze met één hand achter haar rug het touw vrij zodat het nergens achter bleef haken.

Hoewel ze zich nog steeds een paar honderd meter boven de gletsjermonding bevond, was ze niet bang. Ze wist dat er weinig verschil was tussen van een gletsjer vallen en van een heel hoge trap tuimelen. In beide gevallen ging ze waarschijnlijk dood, en voor een trap was ze ook niet bang. Dus waarom zou ze bang zijn voor een gletsjer?

Haar vrienden snaptten er niets van. ‘Waarom doe je

35:30

31:20

29:10

zoiets?’ vroegen ze. ‘Waarom kies je een hobby waaraan je wel dood kunt gaan?’

‘De kans dat ik door een auto-ongeluk om het leven kom is duizend keer groter,’ zei ze dan. ‘En autorijden is lang niet zo leuk als bergbeklimmen.’

Voor water was ze wél bang. Soms had ze nachtmerries over verdrinken: dat ze helemaal tot op de bodem van een diepe, donkere oceaan zonk terwijl het koude zeewater haar longen in stroomde. Soms dacht ze dat ze juist zoveel van bergen hield omdat die meestal ver bij de zee vandaan waren. Nu was het water echter naar háár toe gekomen.

29:00

Het zacht sijpelende water was inmiddels veranderd in een stroompje. Ze hoorde de druppels tegen het ijs spatten en voelde de drang om nog sneller af te dalen.

Toen kwam ze bij een steile ijswand. In plaats van achterwaarts te lopen sprong ze een stukje; ze zette zich af en liet het touw tussen haar handen door glijden. Grommend kwam ze een paar meter lager neer. Opnieuw zette ze af. Het touw suisde tussen haar vingers door. De koude wind rukte aan haar haar en prikte tegen haar wangen.

28:45

Het begin van de gletsjer was nog zeker honderd meter onder haar, en het verontrustende gekraak nam snel toe. Het ijs kon elk moment breken. Kon ze echt helemaal tot beneden abseilen, het hele stuk naar het dorpje rennen en zorgen dat het werd geëvacueerd voordat de ramp zou plaatsvinden?

28:30

Ze hoorde geronk. Nika speurde de horizon af, op zoek naar de bron van het geluid.

In de verte kroop een gebutste pick-uptruck over een smal weggetje. Nika herkende hem, want het was de enige auto in het hele dorpje. De bestuurder was waarschijnlijk Adnan, een dertienjarige jongen. Hij deelde de auto met zijn twee broers, maar reed er zelf het meest in.

Als ze zijn aandacht wist te trekken, kon hij haar naar het dorp toe rijden.

Ze zwaaide met haar armen. 'Hé!' riep ze. 'Adnan!'

De pick-up ging niet langzamer rijden. De auto reed dwars onder de gletsjer langs, in de richting van het dorp. Kennelijk keek Adnan niet uit het zijraampje, en het was uitgesloten dat hij haar kon horen.

Tegen de tijd dat ze helemaal tot beneden was abge-seild zou hij allang verdwenen zijn. Nika keek om zich heen, op zoek naar iets wat ze kon gebruiken om zijn aandacht te trekken, maar tevergeefs. Ze was te ver weg.

En dus moest ze dichterbij zien te komen.

Ze trok haar mes uit haar riem. Alle klimmers hadden een mes bij zich voor het geval hun touw ergens achter bleef haken. Terwijl ze het touw met één hand stilhield, sneed ze het met het mes in haar andere hand door.

Het was een versterkt touw, dat uit verschillende lagen bestond. Een voor een hakte ze die door, terwijl ze zich afvroeg of ze soms krankzinnig geworden was.

Al snel was het te laat om nog van gedachten te veranderen. De laatste vezels van het touw knapten. Ze hield het gerafelde uiteinde met één hand vast en liet

28:10

27:40

de rest van het touw vallen. Diep onder haar plofte het in een hoopje op de grond.

Nika keek weer naar de pick-up. Die kroop nog altijd verder in de richting van het dorp. Als ze nu niets deed, zou ze te laat zijn.

27:15

Met haar voeten zette ze zich af tegen de ijswand, waarna ze het touw losliet en sprong.

Eén angstaanjagende seconde lang zweefde ze in de lucht, hoog boven de dodelijke rotsen aan de voet van de ijswand, los van alles.

En toen, op het moment dat ze begon te vallen, trok ze aan het koordje van haar parachute.

De flapjes van haar rugzak schoten open, maar er kwam niets naar buiten. Steeds sneller viel ze in de richting van de rotsen.

27:05

Toen haar snelheid toenam, werd haar parachute door de luchtweerstand uit haar rugzak getrokken. Met een klap ontvouwde het scherm zich boven haar hoofd. De banden over haar borst en schouders sneeden in haar vlees toen de parachute haar val afremde.

Aan niets was te merken dat Adnan haar gezien had, maar de wind blies haar de juiste kant op. Drijvend op de wind trok Nika aan de nylonkoorden om in de richting van de pick-up te sturen. Haar hart bonsde.

26:55

Ze was nog een meter of tien boven de grond toen Adnan haar door de smerige autoruit zag. Dat kon ook bijna niet anders, want ze zweefde bijna recht voor zijn auto.

‘Stop!’ gilte ze.

Adnan trapte op de rem. De banden slipten over het